

Η εξόντωση του συνόλου σχεδόν της εύρωστης, πολυπληθούς εβραϊκής κοινότητας της Θεσσαλονίκης, η οποία έφτασε στο 96% του συνόλου της (πάνω από 45.000 ψυχές), υπήρξε μια από τις μελανότερες σελίδες της ναζιστικής κατοχής όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά πανευρωπαϊκά. Υπήρξε, επιπλέον, μια γενοκτονία που επί δεκαετίες βρισκόταν στο περιθώριο του επίσημου αφηγήματος, όπως γενικότερα η μοίρα των Ελλήνων Εβραίων στον Β΄ Παγκόσμιο.

Η περίπτωση της Θεσσαλονίκης ξεχωρίζει, εντούτοις: ήταν η μόνη μεγάλη πόλη στη Γηραιά Ήπειρο όπου οι Εβραίοι, οι οποίοι εγκαταστάθηκαν μαζικά εκεί από τον 14ο αιώνα και μετά, αποτελούσαν προπολεμικά την πλειοψηφία των κατοίκων, ήταν δηλαδή μια πόλη κατά βάση εβραϊκή, γι' αυτό και ήταν επίσης γνωστή ως «Madred' Israel», «Μάνα του Ισραήλ». Ήταν, επιπλέον, μια από εκείνες τις πόλεις, οι προύχοντες της οποίας, ανάμεσά τους οι δύο κατοχικοί δήμαρχοι, δεν έκαναν σχεδόν τίποτε για να αποσοβήσουν ή έστω να περιορίσουν το κακό.

Αντίθετα, σε πολλές περιπτώσεις συνέδραμαν κιόλας τους ναζί στον αφανισμό της εβραϊκής κοινότητας καθώς και κάθε στοιχείου που θα μπορούσε να θυμίζει την ύπαρξή της, από τις Συναγωγές και το νεκροταφείο μέχρι τους δρόμους που έφεραν εβραϊκές ονομασίες.

Όταν και οι τελευταίοι Θεσσαλονικιοί Εβραίοι στάλθηκαν στα κρεματόρια του Άουσβιτς τον Αύγουστο του '43, τα υπάρχοντα και οι περιουσίες που άφησαν πίσω τα καρπώνονταν ήδη όχι μόνο οι ναζί αλλά και ντόπιοι συνεργάτες τους, ένα κεφάλαιο που παραμένει ανοιχτό.

Θεσσαλονικιός Ελληνοεβραίος, με μακρινή καταγωγή από τη Δράμα, τυγχάνει και ο συνομιλητής μου. Ο Λεόν Σαλτιέλ κρατά από παλιά οικογένεια, που κι αυτή πλήρωσε σκληρό τίμημα στην Κατοχή. Οι γιαγιάδες και οι παππούδες του ήταν στους λίγους τυχερούς που γλίτωσαν. Η ιστορία της οικογένειάς του και της εβραϊκής κοινότητας της Ελλάδας, της γενέτειράς του ιδιαίτερα, τον απασχολούσε από νεαρή ηλικία και έμελλε να αποτελέσει το κύριο ερευνητικό του πεδίο.

Στο τελευταίο του πόνημα «The Holocaust in Thessaloniki: Reactions to the Anti-Jewish Persecution, 1942-1943» (εκδ. Routledge), το οποίο συνέγραψε στο πλαίσιο της διδακτορικής του διατριβής στο ΠΑΜΑΚ με επιβλέποντα τον καθηγητή Νίκο Μαραντζίδη, απονεμήθηκε το φετινό Διεθνές Βραβείο Βιβλίου για την Έρευνα του

Ολοκαυτώματος.

Μια «πρόγευση» μάς είχε δώσει με το προηγούμενο βιβλίο του «Μη με ξεχάσετε – τέσσερις Εβραίες μητέρες γράφουν στους γιους τους από το γκέτο της Θεσσαλονίκης» (εκδ. Αλεξάνδρεια, 2018) με υλικό που προέρχεται από την ίδια μελέτη αλλά που προτίμησε να το κυκλοφορήσει αυτοτελώς «λόγω της δύναμης και της ιδιαίτερης συναισθηματικής αξίας που είχαν αυτές οι μαρτυρίες».

Διακαής επιθυμία του ήταν να συμβάλει στην ανάδειξη του Ολοκαυτώματος των Εβραίων της Ελλάδας και στην ελληνική εβραϊκή ιστορία εν γένει, έναν τομέα για τον οποίο τόσο η εγχώρια όσο και η διεθνής ακαδημαϊκή κοινότητα υστερούν σε γνώσεις, καθώς λέει. Άλλωστε και η σχετική βιβλιογραφία είναι περιορισμένη.

Ήθελε να αναζητήσει, επίσης, κάποιες απαντήσεις σε μια σειρά ερωτημάτων για την αδράνεια των αρχών και των φορέων της πόλης απέναντι στο αντιεβραϊκό πογκρόμ –μολονότι για άλλα ζητήματα είχαν κινητοποιηθεί-, ερωτήματα τα οποία ύστερα από τόσα χρόνια ενδελεχούς μελέτης εξακολουθούν, λέει, να τον βασανίζουν, συν το γεγονός ότι ο αντισημιτισμός δεν τελείωσε με τη συντριβή των ναζί στον Β΄ Παγκόσμιο.

??,????????????????????,????????,?????????
???????????????? ???? ???? ? ? ????? ?????????.

Το βιβλίο αυτό βασίζεται στη διδακτορική διατριβή που εκπόνησα στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, προσπαθώντας να προσθέσω νέες πηγές, να φωτίσω περισσότερο κάποια γεγονότα και να επιχειρήσω νέες ερμηνείες, θέτοντας ταυτόχρονα καινούργια ερωτήματα που θα μπορούσαν να αποτελέσουν αφετηρία για επόμενες ερευνητικές προσπάθειες, διότι βέβαια το θέμα δεν έχει εξαντληθεί.

?? ?? ????? ? ? ????????????? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ;

Ευελπιστώ να γίνει κάποια στιγμή. Γεγονός είναι ότι θα ήθελε αρκετή δουλειά, ιδίως όσο αφορά τις παραπομπές και τις σημειώσεις, γιατί έχοντας αρχικά μεταφραστεί στα αγγλικά δεν μπορούν απλώς να μεταφραστούν «αντίστροφα», θα πρέπει να ανατρέξω ξανά στις πηγές, οι οποίες είναι πολυάριθμες.

?? ??? ? ???,???
??
??? ? ? ????????????? ???? ? ? ? ? ? ? ? .

Καθυστέρησε πράγματι πολύ να δοθεί η δέουσα σημασία στο ζήτημα αυτό, τόσο θεσμικά όσο και ιστορικά. Υπήρξε μεταπολεμικά μια προσπάθεια να «σβηστεί» όχι μόνο η εξόντωση της εβραϊκής κοινότητας από τους ναζί αλλά όλο το εβραϊκό παρελθόν της πόλης.

Η Θεσσαλονίκη, ξέρετε, ήταν η μόνη μεγάλη πόλη, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη, όπου οι Εβραίοι ήταν η πλειοψηφία του πληθυσμού. Η εβραϊκή κοινότητα από τον 14ο αιώνα και μετά σηματοδοτεί την ιστορία της Θεσσαλονίκης

και είναι άρρηκτα δεμένη μαζί της. Δεν ζούσε μάλιστα απομονωμένη σε κάποιο γκέτο, είχε ενσωματωθεί οργανικά σε αυτή και το ίδιο έκανε όταν η πόλη πέρασε μετά το 1912 στο ελληνικό κράτος. Μπορεί να ξεχώριζε στη γλώσσα που μιλούσε μεταξύ της, στα έθιμα και τις παραδόσεις, αλλά χριστιανοί και Εβραίοι στα ίδια σχολεία πήγαιναν, μαζί εργαζόνταν, τις ίδιες κοινωνικές δραστηριότητες είχαν κ.λπ.

Ένας νεαρός Εβραίος των αρχών της δεκαετίας του '40 δεν διακρινόταν από έναν χριστιανό συνομήλικό του, και θα είχε ενδιαφέρον η πορεία και η εξέλιξη αυτή της «ελληνοποιημένης», πλέον, γενιάς αν η εβραϊκή κοινότητα της Θεσσαλονίκης δεν είχε εξοντωθεί στο Ολοκαύτωμα. Αυτό καθιστά ακόμα τραγικότερο το γεγονός του αφανισμού της, αλλά και της απουσίας αντιδράσεων από τις αρχές και τον υπόλοιπο πληθυσμό. Είναι πολλά τα ερωτήματα γύρω από το γιατί συνέβη αυτό και ομολογώ ότι δυσκολεύομαι κι ο ίδιος να απαντήσω σε όλα.

?????? ??? ?????? ?????????? ??????? ??????? ?? ????????????? «??????» ???
????????????????? ?????????? ??? ??????? ?? ??????????, ?????? ??? ??????????????;

Όχι, δεν νομίζω, σε άλλες πόλεις, όπως στα Γιάννενα, χάθηκαν και κοινότητες ελληνόφωνων Εβραίων χωρίς πάλι να υπάρξουν αντιδράσεις. Κι αυτό παρότι οι Έλληνες Εβραίοι, που κατατάσσονταν, βεβαίως, κανονικά στον ελληνικό στρατό, είχαν πολεμήσει και στο αλβανικό μέτωπο εναντίον των Ιταλών -δεν ήταν μόνο ο Μαρδοχαίος Φριζής, από τους πρώτους νεκρούς του πολέμου, αλλά χιλιάδες ακόμα αξιωματικοί και οπλίτες- και εναντίον των Γερμανών στη συνέχεια, είχαν δώσει δηλαδή ικανά «διαπιστευτήρια» εθνικής συνείδησης.

Το γιατί η αλληλεγγύη αυτή μεταξύ εβραϊκού και χριστιανικού στοιχείου εξανεμίστηκε μετά την Κατοχή, εκτός από εξαιρέσεις, είναι και για μένα ένα μεγάλο θέμα.

? ?????????????? ??????? ??? ???? ??? ???? ??? ?? ?????????? ?????????? ??????????????
?????????.??
?????????, ?????? ?????????? ?????????????? ?? ??????, ?????? ??????, ?????? ?????? ?????????
??
??? ?????????? ??????? ??? ??????.

Υπήρξε πράγματι αυτή η στοχοποίηση, που ήταν βέβαια εντελώς αβάσιμη. Οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης ανήκαν σε όλες τις κοινωνικές τάξεις και δεν είχαν όλοι φυσικά τις ίδιες πολιτικές πεποιθήσεις. Αλλά οι αντισημίτες πάντα και παντού τα ίδια πράγματα λένε για τους Εβραίους, είτε θα τους κατηγορούν για μεγαλοκαπιταλιστές, σιωνιστές, Μασόνους κ.λπ., είτε για κομμουνιστές, αναρχικούς και άθεους!

?? «????????????????», ??????????????, ??
????????? ?????????????? ? ??? ?? ?????????????? ??? ?????? ??? ?????? ?? ?????? ?????? ?????
????????????? ??? ?????????? ??????????????.

Ναι, δυστυχώς συνέβη αυτό και δεν έχω βγάλει, ξέρετε, τίποτα από το κεφάλι μου -

μιμητές των ναζί προτού περάσουν στην ωμή βία, την τρομοκρατία, τις δολοφονικές επιθέσεις ακόμα κατά οποιουδήποτε δεν συμφωνεί με τη μισαλλόδοξη κοσμοθεωρία τους. Οφείλουμε να επαγρυπνούμε ώστε να μην ξαναζήσουμε ποτέ αυτόν τον εφιάλτη και ο καλύτεροι σύμμαχοί μας σε αυτόν τον αγώνα είναι η παιδεία, η εκπαίδευση και η διατήρηση της μνήμης.

ΠΗΓΗ: [LIFO, 20.12.2021](#)